

AL 66 ‘SAVE’-BORDEN VOOR VERONGELUKTE KINDEREN IN ONZE PROVINCIE

Een waarschuwing die kan tellen

370 borden heeft de vereniging Ouders van Verongelukte Kinderen sinds 1996 al geplaatst in ons land. Met die ‘SAVE-borden’ worden de gestorven jongeren herdacht, maar ze zetten weggebruikers ook aan om zich veilig te gedragen in het verkeer. West-Vlaanderen telt al 66 dergelijke borden. De ouders van de jonge verkeersslachtoffers Jeffrey, Hannelore en Femke leggen uit waarom zij kozen voor een SAVE-bord.

DOOR NANCY BOERJAN

JOHAN EN MARLEEN, OUDERS VAN JEFFREY (16)

“Slechts een bord, maar onmisbaar”

Op vrijdagavond 2 juni 2000 werd Jeffrey Van Den Broucke (16) met zijn bromfiets gegrepen door een auto, op de kruising van de N36 en de Stationsstraat in Deerlijk. Hij overleed later in het ziekenhuis. “Hij kwam niet thuis op het afgesproken uur, wat niet normaal was”, herinnert zijn vader Johan zich. “Ik reed van onze oprit om hem te gaan zoeken en zag in de verte blauwe zwaailichten. Het is vreemd, maar ik wist meteen wat er gebeurd was.” De vzw Ouders van Verongelukte Kinderen nam contact op met Johan en zijn vrouw Marleen. “We namen in de tijd nadien regelmatig deel aan hun activiteiten, ik vond steun in de contacten met lotgenoten. Zo woonde ik op een keer ook de onthulling van een SAVE-bord in Herentals bij. En dat greep me enorm aan. In die mate dat mijn vrouw en ik besloten om ook voor Jeffrey zo’n bord te laten plaatsen. Het kwam er in februari 2002, het was het eerste SAVE-bord in West-Vlaanderen.” “En dat deed me deugd. Ook in de jaren nadien vond ik troost op die plek. Soms ga ik er nog even naartoe, op zijn verjaardag, of op 2 juni tegen elven... Ik kan het moeilijk uitleggen maar ik word daarheen *ged[re]e*, ik móét er zijn dan.” Johan zorgde er al die jaren voor dat het bord en de plek eromheen netjes bleven, maar roest tastte het metaal aan. “Aan een nieuw bord hadden we geen behoefte, het had zijn werk gedaan, dachten mijn vrouw en ik eerst. Maar we waren bang dat we het ergens toch zouden missen, en hebben het toch vernieuwd. Gelukkig, want het blijkt ons nog altijd een houvast te geven. Soms hangt iemand er een bloemetje aan, dat vind ik heel mooi na al die tijd. Maar zo blijft het ook een baken om wie er voorbij rijdt erop attent te maken: *he[re]haa[re]je [re]e[re] [re]da[re]eda[re]*”. Enkele jaren geleden werd het gevaarlijke kruispunt in Deerlijk conflictvrij gemaakt. Maar langs de N36 staan op een afstand van twee kilometer drie SAVE-borden, en een witte herdenkingsfiets ter hoogte van het kruispunt.

(foto Joke Couvreur)

(foto Joke Couvreur)

KRIS EN BRECHT, OUDERS VAN HANNELORE (21)

“Dit is niet alleen óns verdriet”

Op dinsdag 1 september werd een SAVE-herdenkingsbord voor Hannelore Reyniers (21) onthuld. Hannelore overleed op 19 juli 2023 aan de gevolgen van een verkeersongeval in de Koksijde deelgemeente Wulpen. Voor haar ouders voelt zowel het verlies van hun dochter als de inhuldiging van het bord nog rauw. “Het bord kwam er eigenlijk vooral omdat Hannelores hartsvriendin Axelle er haar schouders onder zette. We wisten dat Ouders van Verongelukte Kinderen een draaiboek rond de inhuldiging had uitgewerkt, haar vrienden hadden daar ook een mooie inbreng in, we hadden er dus vertrouwen in”, kijken Hannelores ouders Brecht Reyniers en Kris Dekens terug op de recente plaatsing van het SAVE-bord. Hannelores urne vond een plaats thuis bij haar ouders, ze plantten in de tuin ook een olijfbom voor haar. “Familie en vrienden misten daardoor een plek waar ook zij naartoe konden om even bij haar te zijn. Maar toen Axelle voorstelde om het SAVE-bord te plaatsen, reageerde ik eerst afwijzend. Ik wilde niet dat er een soort bedevaartsoord op die plaats van het ongeval zou ontstaan”, legt Kris uit. “Maar toen begrepen we dat het een kans was om anderen ook een houvast te geven. Want Hannelore verliezen is niet alleen ons verdriet, maar dat van al wie haar kende.” “Hannelore vond dat als je iets wilde veranderen, je daar ook je stem over moest laten horen”, vertelt haar vader. Daaruit haalden Kris en Brecht dan ook de kracht om, samen met Axelle, te ijveren voor de ondertekening van het hernieuwde SAVE-charter door de lokale besturen van Koksijde, Nieuwpoort en De Panne. Dat charter – SAVE staat voor Samen Actief voor VEilig VERkeer – is een bijgewerkt akkoord van de vzw dat als doel heeft om het aantal verkeersslachtoffers onder jongeren naar nul te herleiden.

West-Vlaanderen telt al 66 SAVE-borden sinds de vzw Ouders van Verongelukte Kinderen daar dertig jaar geleden mee begon. (gf)

MICHELINE, MAMA VAN FEMKE (18)

“Zin geven aan wat geen zin heeft”

Op 21 september is het 13 jaar geleden dat Femke Peere (18) om het leven kwam. Ze zat achterop de motor bij een vriend, Kylian Vermeulen, toen ze om een onbekende reden van de weg geraakten. De klap tegen een boom werd hen allebei fataal. Vier kilometer verderop, in Zedelgem, wachtten Femkes ouders op haar thuiskomst. “Ik was al erg ongerust toen even na twee uur een politiewagen onze straat in reed. Ik wist meteen wat ik te horen zou krijgen”, vertelt mama Micheline Blomme. “De maanden nadien waren de hel. In het begin vermeden we contact met Kylians ouders, al bleek uit onderzoek dat hem geen enkele schuld trof. Maar op een dag besepte ik dat er maar één vrouw hetzelfde doormaakte als ik: Kylians mama. We spraken elkaar daarna regelmatig. Zij had toen ook al contact met Ouders van Verongelukte Kinderen. Ik had die boot afgehouden, ik probeerde me te focussen op mijn drie andere kinderen. Toch liet ik me overtuigen om eens mee te gaan naar een praatgroep, en daar vond ik wel degelijk herkenning en erkenning. En zo groeide ook het idee om een SAVE-bord voor onze beide kinderen te plaatsen.” Femke overleed op de dag dat de herfst begon. Het SAVE-bord werd geplaatst in 2015, op de dag dat de lente begon. “Voor mij werd het bord, maar ook het SAVE-charter dat we door Stad Brugge lieten ondertekenen, een manier om zin te geven aan wat geen zin heeft”, gaat ze verder. “Een signaal aan het passerende verkeer: wees voorzichtig.” “Maar het bord werd dus ook een plek waar mensen even stil stonden bij wat gebeurde. Zeker in het begin werden er kaarsjes gebrand, bloemen neergelegd... Voor mijn man blijft het een verdoemde plaats, hij komt er liefst niet. Ik ging er wel vaak heen, en ik blijf sterk geloven in de sensibiliserende werking van het bord, maar de voorbij tijd merk ik dat het ook mij een dubbel gevoel geeft. Vijf jaar geleden lieten we Femkes urne van het kerkhof naar ons huis overbrengen. Daar heb ik nu meer aan.”

(gf)